

podjęte przez odbiorców (sprzedawców) podlegają bonifikacji ze strony Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego na rzecz sprzedawców w wysokości różnicy między dotychczasową a nową ceną tychże wyrobów.

§ 3. Wysokość bonifikacji przysługującej sprzedawcom po myśli § 2 niniejszego rozporządzenia ustala właściwe urzędy akcyz i monopolów państwowych, a to na podstawie zgłoszeń, przedłożonych przez sprzedawców i urzędowego zbadania przez organa kontroli skarbowej, które winni są sprzedawcy przesłać właściwemu urzędowi akcyz i monopolów państwowych najpóźniej do dnia 8-miu po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

O wysokości przyznanej sprzedawcom hurtowym bonifikacji przy uwzględnieniu właściwego rabatu sprzedażnego zawiadomią odnośne władze skarbowe interesowanych oraz właściwy państwowy magazyn wyrobów tytoniowych, jako miejsce poboru, który przy najbliższym poborze wyrobów tytoniowych przez danego hurtownika zaliczy przyznaną bonifikację na jego dobro.

O wysokości bonifikacji przyznanej sprzedawcom detalicznym względnie innym narówni z nimi stojącym miejscom sprzedaży uwiadomią odnośne władze skarbowe interesowanych, których rzeczą będzie podjąć przyznaną im bonifikację w stałym miejscu poboru wyrobów (hurtowni, państwowym magazynie wyrobów tytoniowych, państwowej fabryce wyrobów tytoniowych) za przedłożeniem zawiadomienia. Państwowe magazyny wyrobów tytoniowych uwzględnią przyznaną bonifikację przy najbliższym poborze, hurtownicy zaś wypłacą bonifikację gotówką, przedkładając ze swej strony zawiadomienie państwowemu magazynowi wyrobów tytoniowych, celem uwzględnienia jej przy najbliższym poborze wyrobów tytoniowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1927 r.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

274.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 marca 1927 r.

wydane co do §§ 5 — 8 oraz 13 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości — w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 123, poz. 713).

Na podstawie ustępu drugiego art. 176 oraz na podstawie art. 177 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 20 listopada 1926 r., zawierające przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 123, poz. 713), ulega zmianom, wymienionym w §§ 2—12 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Zdanie ostatnie § 3 otrzymuje brzmienie następujące: „Poświadczenie podlega zasadniczo opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. (art. 154); opłata od poświadczenia nie może jednak wynosić więcej niż opłata od pierwopisu”.

§ 3. § 16 otrzymuje brzmienie następujące: „Ilekroć w ustawie o opłatach stemplowych lub w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o „urzędzie skarbowym”, są do wykonywania odnośnych czynności powołane urzędy opłat stemplowych (§ 179) w Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i Wilnie, urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych „dla miasta Bydgoszczy”, „dla miasta Lublina” i „dla miasta Równego” oraz urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, mające siedzibę poza wymienionymi dziesięciu miastami”.

§ 4. § 41 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Izba skarbowa może zwolnić od prowadzenia rejestru, pod warunkiem utworzenia w jednej z ksiąg, które podatnik prowadzi dla swoich celów, kolumny, przeznaczonej do uwidocznienia opłaty stemplowej. W takim razie należy na pismach, podlegających uiszczeniu bezpośredniemu, wymieniać — zamiast pozycji rejestru — odpowiednie oznaczenie, umożliwiające odszukanie odnośnej księgi i jej strony”.

§ 5. Po § 54 umieszcza się następujący § 54a: „Notariusz może wykonać czynność urzędową (art. 27, punkty 1 i 2) mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej lub uiszczenia jej tylko w części, jeżeli opłata należy się od pisma, wymienionego w art. 52 albo w punktach 2 lub 3 art. 53, stwierdzającego umowę między krewnymi lub powinowatymi w linii prostej albo między rodzeństwem, a z zachodzących okoliczności wynika, że niezwłoczne uiszczenie opłaty jest niemożliwe i że uzależnienie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty (art. 28, ustęp drugi) może udaremnić tę czynność ze względu na grożące jednemu z kontrahentów niebezpieczeństwo życia”.

§ 6. Punkt „d” § 55 otrzymuje brzmienie następujące: „gdy władza skarbowa zezwoliła na odroczenie płatności całej opłaty albo na uiszczenie pierwszej raty dopiero w pewien czas po sporządzeniu pisma (art. 177), jak również w przypadkach, przewidzianych w § 54a”.

§ 7. Ustęp pierwszy § 64 uzupełnia się następującym zdaniem drugim: „Notariusz ma przysyłać odpisy — w powyższych terminach, — również w przypadkach, wymienionych w § 54a”.

§ 8. § 65 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Notariusz przysyła odpis zasadniczo temu urzędowi skarbowemu (§ 16), w którego okręgu ma siedzibę. Jeżeli jednak pierwopis stwierdza czynność prawną, wymienioną w art. 52 lub 53, a dotyczącą się nieruchomości, to notariusz ma zapytać strony, czy zamierzają celem uiszczenia opłaty stemplowej udać się do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu nieruchomość jest położona, względnie uiścić opłatę bez wymiaru urzędowego (art. 24 punkt „a”) w tej kasie skarbowej, w której okręgu nieruchomość jest położona; w razie odpowiedzi twierdzącej

notariusz przesyła odpis urzędowi skarbowemu, właściwemu według miejsca położenia nieruchomości”.

§ 9. § 134 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Zaliczka za dany miesiąc może być uiszczona do końca miesiąca następnego, jeżeli zakład ubezpieczeń oblicza zaliczki bądź według faktycznych obrotów za dany miesiąc bądź według wpłat i wypłat, należnych w danym miesiącu”.

§ 10. Po § 175 umieszcza się nagłówek „Do art. 157”, a po tym nagłówku następujący § 175 a: „Opłata, przewidziana w art. 157, nie może przewyższać kwoty, obliczonej w ten sposób, że powierzchnię wszystkich stronic, ustaloną w centymetrach kwadratowych, dzieli się przez 875, a liczbę, tą drogą otrzymaną, mnoży się przez właściwą stawkę, wymienioną w art. 157. Jeżeli z podziału przez 875 wynika liczba cała z ułamkiem, to zaokrągla się ją wzwyż do najbliższej liczby całej”.

§ 11. Ustęp ostatni § 179 uzupełnia się następującym zdaniem końcowym: „Terytorjalny zakres działania urzędów opłat stemplowych w Katowicach obejmuje obszar miasta Katowic oraz tę część powiatu katowickiego, która znajduje się poza terytorjalnym zakresem działania urzędów skarbowych w Mysłowicach i Siemianowicach”.

§ 12. Ustęp pierwszy § 181 otrzymuje brzmienie następujące: „Izba skarbowa może zezwolić na odroczenie płatności:

- a) opłaty pojedynczej, nie przewyższającej 500 zł., a należące się od pisma, wymienionego w art. 52 albo w punktach 1 lub 2 art. 53, stwierdzającego umowę między krewnymi lub powinowatymi w linii prostej albo między rodzeństwem,
- b) opłaty pojedynczej, nie przewyższającej 100 zł. — w przypadkach, niewymienionych w punkcie „a”,
- c) podwyżki stemplowej, nie przewyższającej 1000 zł. — we wszystkich tych przypadkach: na czas nie dłuższy niż rok, licząc od dnia w którym opłatę stemplową względnie podwyżkę, należy uiścić w myśl art. 20, 21, 28, 30 — 33, 42 i 59”.

§ 13. §§ 3, 8 i 11 rozporządzenia niniejszego wchodzi w życie po upływie tygodnia po dniu ogłoszenia, inne paragrafy — z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

275.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 21 marca 1927 r.

w celu wykonania ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

Na zasadzie artykułów 1 i 4 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wy-

jazd zagranicę (Dz. U. R. P. № 69, poz. 672) zarządza się co następuje:

- § 1. A) Oprócz opłat, przewidzianych w art. 2 i 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę, ustala się opłaty:
- a) za paszport zagraniczny 500 zł.
 - b) za zezwolenie na ponowny wyjazd 500 zł.
 - c) za paszport wielokrotny, wydawany w razie udowodnienia potrzeby częstych wyjazdów 1.500 zł.
 - d) za ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd dla wyjeżdżających w celach handlowych i przemysłowych, wydawane w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia. 25 zł.
 - e) za ulgowe zezwolenie na ponowny wyjazd dla wyjeżdżających w celach przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. 20 zł.
 - f) za paszport ulgowy wielokrotny 150 zł.
 - g) za paszport żeglarski (śródlądowy) wydawany w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia. 3 zł.

B) Osobom, udającym się w celu pracy zarobkowej oraz emigrantom kontynentalnym wydają władze administracyjne I instancji paszporty bezpłatne z rocznym terminem ważności na mocy zaświadczenia państwowych urzędów pośrednictwa pracy, emigrantom zaś zamorskim na mocy zaświadczenia Urzędu Emigracyjnego. Emigranci tak kontynentalni, jak zamorscy winni oprócz tego przedstawić zaświadczenie odnośnego urzędu skarbowego, że nie zalegają w opłacaniu podatków.

§ 2. Paszporty ulgowe jednorazowe i zezwolenia na ponowny wyjazd za opłatą 25 zł., jak również paszporty ulgowe wielokrotne za opłatą 150 zł. mogą być wydawane przez władze administracyjne I instancji osobom udającym się zagranicę w celach handlowych i przemysłowych, o ile przedłożą każdorazowo zaświadczenia wojewódzkiego wydziału przemysłu i handlu, względnie inżyniera przemysłowego na m. st. Warszawy wydane za zgodą delegata władzy skarbowej. Zaświadczenie to ma stwierdzać, że wydanie ulgowego paszportu jednorazowego lub wielokrotnego, względnie ulgowego zezwolenia na ponowny wyjazd, jest ze względów handlowych lub przemysłowych konieczne.

§ 3. Paszporty żeglarskie za opłatą 3 zł. z rocznym terminem ważności mogą być wydawane przez władze administracyjne I instancji tylko: żeglarzom, o ile pływają na statkach, zapisanych w przystaniach, znajdujących się na obszarze Państwa Polskiego, ich rodzinom, mieszkającym stale na tych statkach oraz niezbędnej załodze.

Paszporty żeglarskie wydawać należy tylko na podstawie zaświadczeń, stwierdzających konieczność wydania żeglarskiego paszportu, a wystawianych przez te urzędy wodne (zarządy dróg wodnych i inspekcje dróg wodnych), na terenie działania których znajdują się macierzysta przystań danego statku.

Paszporty te uprawniać będą ich posiadaczy do wielokrotnego przekroczenia granicy drogą wodną i dwukrotnego na innej drodze.